

KARNEVAL V RIO DE JANEIRO 2014

1. díl - Moskevská mise

Tak takhle to před rokem začalo, pamatujete? V termínu od 8. do 12. února 2013 proběhl každoroční úžasný karneval pořádaný v brazilském Rio de Janeiru. Ačkoliv se nejedná o modelářskou disciplínu, náš klub se rozhodl z příspěvků svých členů uhradit jednomu spravedlivě vylosovanému členu klubu letenku s tím, že výherce poté sepíše své zážitky, podělí se o fotky a naladí ostatní na příští rok, kdy bychom se na podobnou akci chtěli z Pardubic vydat všichni.

Od té doby žije legenda o jednom neohroženém nebojsovi, který jako správný český Pepík vytřel zrak brazilským krasavcům a kdovíco jejich ženským protějškům. Protože tradice se mají dodržovat, i letos jsme se podívali do klubového prasátka a zjistili jsme, že slovy Vladimíra Špidly, expremiéra naší krásné země - zdroje tu jsou. Bohužel ne pro všechny, jak předpokládal text z loňska. Šlo tedy o to vybrat dalšího jedince z našich řad, aby šířil slávu a mimořádné schopnosti českého etnika v daleké Brazílii.

Jenže jak nastavit kritéria výběru? Výše zmíněný nebojsa (jak správně tušíte, byl to kolega Amatér) byl vybrán losem, tedy náhodou, a byť výběr se ukázal býti kvalitním, nechtěli jsme tentokrát sázet jen na štěstí. Laťka ale byla z loňska nastavena převysoko a správně jsme při pohledu na nastupující generaci čs. slot - racingu tušili, že lepšího skokana roku bychom stěží našli. Dnes je to samý počítač, tablet a žádná práce s cizím (míněno ženským) tělem. Tudy tedy cesta nepovede, Amatérova metoda nenajde svého následovníka. Musely tedy do hodnocení vstoupit jiné vlastnosti a schopnosti. Jenže které? Mudrovali jsme dlouhé zimní večery, padaly různé návrhy až fantaskní povahy, konzultovali jsme, kde se dalo (viz například reportáž z výjezdního zasedání u kolegů v Žamberku) a práce přinesla výsledek - typicky české kritérium bylo na světě. Je jím schopnost ukecat kohokoli k čemukoli a vykecat se z čehokoli.

Toto kritérium splňuje bezpečně každý člen jakékoliv vlády ČR, většina poslanců a senátorů, všelijací tiskoví mluvkové, ale to jsou lidé pod naší rozlišovací schopností. Nás zajímají modeláři a lidé okolo čs. slotracingu. První přišli do úvahy čelní představitelé Svazu modelářů, tedy konkrétně předseda svazu, tajemník či členové Automodelářské rady nebo jejich podporovatelé. Ale přátelé, poslali byste za svoje peníze tyhle lidi třeba jen z Horní do Dolní? Kromě toho, někteří z nich už v té Brazílii byli, pravda, za peníze Svazu. Tedy se naše pozornost nutně musela přesunout jinam, k řadové členské základně. Zde je lidových vypravěčů na rozdávání, někteří jsou i velmi dobří, zejména ti z Vysočiny, ale na cestu do Ria to nestačí.

Pak se ale v našich myslích rozbřeslo!!! Pojem Vysočina nutně vyvolal představu slot-racingového giganta, zasloužilého mistra sportu socialistické éry, pamětníka všech a všeho, odborníka na cokoli, velkého guru modelářského světa - osamělého muže z Ostrova nad čímsi. Více k jeho osobě nechceme ani nemůžeme sdělit, aby se snad čtenáři nedozvěděli jeho pravou totožnost. Jeho předností pro daný úkol je zejména to, že on už v té Brazílii byl, tedy cestu zná a nezabloudí. Jazykově sice není vybaven, ale protože naše výběrové kritérium je vlastně jeho životním krédem, dojde k dokonalému ztotožnění se osoby a parametrů výběru. Oproti jiným má pro nás volba i tu výhodu, že s

nepatrným příplatkem na letenku se může zastavit v Pchjong Jangu a osobně vybrat místo na svou sochu v nadživotní velikosti.

Je třeba zopakovat, že mnoho českých automodelářů chce zviditelnit náš domácí slotracing tým, že jako první na světě postavíme sochu největšímu čs. automodeláři všech dob. Jak hlasováním, tak i prohlídkou dobových historických materiálů a zpráv bylo jednoznačně určeno, že nejlepším z nejlepších je jistý zasloužilý mistr sportu ČSSR. Lidé jej mají tak rádi, že mu chtějí postavit sochu jako důkaz toho, že právě on byl, je a navždy bude tím nejlepším. Socha je důkazem obdivu. Rozhodně se nejedná o žádný pomník či monument. To stále podsouvají ti, kteří zdařilý plán závidí. A potěšující je, že lidé chodí a nosí drobné příspěvky na sochu, kousek po kousku, drobeček po drobečku, přesně tak, jak si lidé stavěli národní divadlo nebo odnášeli potajmu materiál ze socialistických továren. K místu sochy také proběhla anketa a jednoznačně zvítězil severokorejský Pchjong Jang. Jen tam je možné najít adekvátně veliké a důstojné náměstí vhodné pro tak velkou sochu tak úspěšného člověka. Nyní je však možné, že místo bude změněno a socha nakonec zamíří do Rio de Janeira.

Rozhodnutí, kdo letos na karneval poletí, bylo tedy nakonec velmi snadné. Stačilo pár několikahodinových telefonátů, slovo dalo slovo a přestože dotyčný, budeme mu z důvodu diskrétnosti říkat dále pouze "pan C." přislíbil účast. Od našeho klubu obdržel čtyři letenky. Konkrétně první na let Pardubice - Moskva (bohužel letenky s odletem ze Žďáru nad Sázavou se nám zakoupit nepodařilo), druhou Moskva - Pchjong Jang, třetí Pchjong Jang - Rio de Janeiro a čtvrtá Rio - Brno Tuřany (zde se podařilo zajistit návrat alespoň do moravského hlavního města, které je o celých 100 km blíže bydlišti pana C.

Možná se ptáte, proč cesta začínala v Moskvě, nicméně odpověď je prostá, milý Watsone. Podle vzoru aplikovaného v čs. slotracingu, nejlepší je krást očima a učit se od nejlepších. Proto kde jinde začít hledat vhodné prostranství a plánovat podobu sochy (nikoliv pomníku) než v centru někdejšího Sovětského svazu. Pan C. strávil po svém příletu na letiště Šeremetěvo celé tři dny procházkami po hlavních bulvárech a tepnách města a navštívil nejvýznamnější památky metropole. Dle našich informací jej nejvíce zaujal Chrám Vasila Blaženého, nicméně připadal mu postavený ve zbytečně konzervativní stylu. Kdyby jej stavěl on sám, jistě by použil jasnější fluorescentní barvy a odvážnější architektonický styl. Zato jej zaujala Lomonosova univerzita, původně Imperátorská moskevská univerzita, v níž ovšem zjistil, že k jeho překvapení nevyučují ani základy mezinárodního modelářství či pravidla slot racingu. Okamžitě se ujal akce a na druhou stranu mapy města (zdarma získané v kiosku proti hlavnímu nádraží) osobně načrtl vrátnému osnovu nových předmětů.

Vrátný, ale i vlnadné studentky, které se okamžitě po začátku rozhovoru zvláštního muže nezvyklých rysů kolem vrátnice shromáždily, snažili se do posledního detailu porozumět odbornému výkladu. Nicméně ztráceli se v samotném určení, čehože se to výklad vlastně týká. Zvláštní a na Vysočině běžně používané odborné a i regionálně jazykové termíny se do ruštiny či angličtiny velmi těžko překládali i těm nejlepším ze studentek lingvistiky. Problémy jim činilo zejména opakování některých krásných moravských slov, které nebylo možné najít ani v překladači Google. Kromě mnoha slov pocházejících z ryze moravského nářečí a nevyjadřujících nic podstatného, velký ohlas u ruských studentek vzbudila opakovaná snaha pana C. "nevypadnout nikdy z drážky", "nemít namr**ný předek" a také "mít přitom pořád srovnané fousy". Čím více byly i ty nejlepší studentky z přednášky neznámého muže bezradné, o to více stoupal jejich zájem seznámit se s ním blíže.

Bohužel přetrvávající jazykové bariéry způsobily, že vrátný (po dvě hodiny marně gestikulující, že univerzita se bude zavírat a že opravdu nemůže zavolat rektorovi, aby si výklad přišel poslechnout, neboť je nyní v Tokiu) a pan C. (marně natvrdlému vrátnému vysvětlující, že slot racing musí tak věhlasná univerzita stůj co stůj vyučovat a že je to mnohem důležitější příprava pro život a soukromé podnikání než latinsky pojmenovávat brouky a rostliny) nenašli společnou řeč. Vše rázně ukončili dva strážníci milice, které zoufalý vrátný telefonem povolal k ukončení nabídek všeho druhu.

Po třech hodinách zaslouženého odpočinku na stanici milice se pan C. vydal na další moskevské památky. Pro umístění sochy jakéhokoliv velikána se mu zamlouvala snad jen a pouze krásná plocha Rudého náměstí (rusky Krasnaja ploščad') nacházející se přímo v centru města. Na jeho vlastní sochu mu ovšem náměstí přišlo poněkud malé. Ale i tak návštěva ruské metropole splnila svůj účel a po třech dnech pan C. mohl pokračovat do své další destinace.

Jenže to byl pouze záměr pana C., realita byla jiná. Moskevská milice není zvyklá cizince jen tak nechat běžet, holoubkové, kdepak. Pan C. byl jednak potajmu sledován, jednak byla lustrována jeho existence na širé Rusi a státní orgány došly k názoru, že představuje pro Ruskou federaci bezpečnostní riziko. S tím nelze než souhlasit. A s takovými oni rychle zatočí. Pan C. byl znovu jat do klepet a anonymní úředník mu sdělil úřední rozhodnutí v tom smyslu, že musí do 24 hodin Rusko opustit.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Upozornění: Autor textu je neznámý. Veškeré osoby i události v tomto příběhu popsané jsou jako většina informací na tomto webu falešné, smyšlené a nikdy neexistující. Případná podoba s osobami žijícími je čistě náhodná. Za případné následky přečtení textu administrátor ani klub neručí. Vstup na web na vlastní nebezpečí!

2. díl - Severokorejská mise

Ale kam se může vrátit člověk, pro kterého ani v Rusku není místa? Logicky zbývá jediná destinace - Severní Korea s neomylným vůdcem Kim - čong - unem v čele. Vidíte, jak prozíravě jsme mu tu cestu naplánovali? Jak řečeno, tak uděláno - převoz rozhrkaným Moskvičem na vojenské letiště za Moskvou (z civilního do Severní Koreje nic nelétá), nástup do strategického nadzvukového bombardéru Tu-160 (civilní letadla do Severní Koreje nelétají), rychlý start a za pár hodin byl pan C. na místě. Pokud si ale myslíte, že stroj přistál, pan C. vystoupil a letadlo odletělo, jste na omylu. Tak to na Dálném východě nefunguje. Podobně jako ve filmu Slunce, seno, jahody se pilot obrátil k panu C. a sdělil mu: "Nezastavujeme, máme zpoždění", další člen posádky otevřel přetlakové dveře, vykopnul pana C. a s jistým zaváháním za ním hodil padák.

Jenže to si na českého Honzu nepřišli. Podařilo se mu nejen padák zachytit, ale ještě před jeho otevřením na něm provést několik vylepšení (vše v tisícinách milimetru) a následně jej za dlouhé peníze prodat severokorejské rozvědce jako poslední vývojový model ruské armády. Ale to jsme trochu předběhli děj našeho příběhu.

Nebe nad Severní Koreou je prošpikováno paprsky radarů a zraky pohraničnicků a parašutista C. neunikl pozornosti. Po přistání, kdy se po pás zabořil do rýžového pole, byl obklopen rolníky, kteří rozčileným brebentěním láteřili nad zničenou úrodou. Vzápětí přiběhl obecní politruk s několika

pomocníky a vyzval pana C., aby se vzdal. Ten přirozeně nerozuměl ani slova a naopak ječel na politruka, ať ho z těch sra**k kouká co nejrychleji vytáhnout. Na mezinárodní konflikt bylo zaděláno.

Právě v okamžiku, kdy se vytočení rolníci v čele s politrukem chystali pana C. ukamenovat (roztrhání psy nepřicházelo do úvahy, protože ti už byli všichni dávno snědeni), zastavil na hrázi políčka obrněný transportér a z něj vyskákali severokorejští pohraničníci. Ti měli jiné instrukce a bylo jim jasné, že takový úlovek se každý den nepovede.

Značně zmatený pan C., který dosud znal jen kopce v okolí nynějšího bydliště se ocitl ve středu severokorejských hor, sám, mokrá a obalený zbytky rýžové úrody. Ale to by nebyl on, kdyby propadl nějaké skepsi. Nejprve pěkně od plic sdělil veliteli pohraničníků, že jsou to jen banda č****ů shodných s těmi u nás. Klidně s nimi půjde kamkoliv, ale je zvyklý na německá auta, nejlépe Audi, a ne nějaké laciné sr**ky. Přes tato slova byl bez úsměvu nastrkán do vozidla GAZ 69, které mělo najeto ne méně než 550.000 km bez generální údržby, což bylo zjevné už při pohledu zvenku. Proto také rady pana C. nepřestaly ani uvnitř vozu. Všem pohraničníkům, kteří si lenivě hráli se spouštěmi na svých kalašnikovcích, sdělil, že je nejlepším čs. automodelářem a že takový vozový pak u nás nemá ani nejzapadlejší pohraniční oddíl na Šumavě. Potom upřesnil, co všechno by si on na vozidle GAZ změnil, kdyby chtěl. Ale vlastně nechce. Zjevně to nechtěli ani pohraničníci, protože ho ani neposlouchali. Měli totiž od jeho povídání tak nafouklé hlavy, že si dali do uší molitanové špunty a bavili se střelbou po dělnících, vracejících se pěšky z rýžových polí domů.

Po krátké cestě autem trvající asi šest a půl hodiny dorazila výletní karavana do města Chongjin, kde se nachází malé tajné vojenské letiště. Po další důkladné prohlídce za použití severokorejsky gumových urologickým rukavic, zda se na těle či v těle pana C. nenachází zbraně, drogy či jiné nepovolené věci, nastalo nalodění (tzv. boarding) do malého nákladního letounu, který hravě absolvoval 725 km jihozápadně do hlavního města krásné země. Zde se pan C. setkal s důstojníkem imigračního oddělení tajné bezpečnosti starajícího se o cesty agentů do země a ze země ven. Po prvotním oťukávání a zjišťování, zda pan C. je skutečně TEN PAN C., o kterého mělo severokorejské velitelství tajné policie zájem, se velitel rozpovídal a plynou česťinou sdělil, že dlouhodobě pana C. přes internet sleduje, ví, kde bydlí, co dělá a jak.

Důstojník sdělil, že obdivuje český slot racing, protože jako malý žák navštěvoval socialistický kroužek automodelářů v malém městečku jménem Soběslav na jihu Čech. Zde se na klikaté čtyřproudové autodráze setkal s tajemstvím stavby modelů i závodění s nimi a nadšení jej neopustilo ani po více jako 50 letech, z nichž 40 strávil v zemi, která žádnou veřejně dostupnou autodráhu nemá a žádné závody nepořádá. Jako dospívající voják základní služby byl totiž důstojník poslán za odměnu v říjnu 1989 na krátký dvouměsíční výcvik z ČSSR do Severní Koreje. A přestože se mu vojenská akce poněkud protáhla, nijak svého pobytu v zahraničí nelituje. Panu C. sdělil, že ačkoliv internet je v Koreji poněkud omezenější, mají výše postavené osoby přístup na prověřené neškodné stránky. Takovou je např. stránka českého Svazu modelářů, ze které je zřejmé, že se na ni nikdo nikdy nic nedozví. Dalšími takovými jsou i mnohé jiné weby čs. slotracingu. Proto nebyl problém o přístup na tyto stránky požádat a obratem jej dostat.

Zajímavé stránky však vzbudily pozornost vyšších činitelů severokorejského státu a proto musel náš důstojník (jehož pravou totožnost samozřejmě známe, ale z bezpečnostních důvodů ji nemůžeme zveřejnit) na vysvětlování do hlavního stanu strany. Jeho barvitě povídání nejen o závodech

samotných, ale zejména o hloubce a intenzitě doprovodných akcí, zejména o pátečních pijatykách, o dívkách měsíce či o závodu zvaném PERSICO vysoké představitele strany tak zaujalo, že neváhali ani vteřinu a přidělili mladému důstojníkovi sbor 150 osob a pověřili jej stavbou nejdelší autodráhy na světě.

Důstojník úkol splnil a na konci první pětiletky dokončil krásnou pětiproudou autodráhu. Vycházel přitom z premisy, že nejlepší a největší autodráha v Soběslavi v době, kdy ČSSR opouštěl, měla čtyři jízdní pruhy. Proto severokorejská musela mít pruhů pět. Dráha byla dlouhá 59 kilometrů a táhla se v podzemních chodbách Stadionu 1. máje. Problémem bylo, že závodník ani na jedné z drážek na dráhu neviděl a musel model pilotovat bez vizuálního kontaktu. Tato drobnost však nikomu ze závodníků, jimiž vždy byli jen vysocí představitelé země, nevadila. Více se vždy soustředili na páteční social event a konzumaci ledasčeho než na závodění. Přitom každý z nich míval v kufříku bezpočet modelů všech kategorií sloužících ke zdůvodnění odjezdu z domu na vícedenní závody.

Našemu důstojníkovi se také nezjištěným způsobem podařilo představitelům zamlčet, že ve světě již existují nejen dráhy šestiproudé, ale zejména osmiproudé. Stále proto vládla představa, že dráha pod stadionem je nejen nejdelší na světě, ale také nejširší. Jaký by byl následný osud důstojníka po odhalení, že tomu tak není, je všem jistě zřejmé...

Důstojník celý příběh panu C. odvykládal plynou čestinou a bylo to poprvé, co dokázal náš pan C. půl hodiny v kuse mlčet. Bylo to nejen tím, že jej příběh zaujal, ale rovněž tím, že dostal po dvou dnech najíst. A nebyl by to nejlepší automodelář, kdyby nedokázal sníst vše, co mu bylo předestřeno. Uzené, bůček, krkovička, zelí, knedlík, nic nebylo jako na správném velitelství armády problém. Přitom zároveň přemýšlel, jaké výběhové a neprodejné věci ze svého sortimentu nabídne severokorejskému režimu a jakou cenu za to může požadovat. Jeho výhodou bylo, že věci neměl s sebou a nemohl tak být obviněn z nedovoleného obchodování. Kdyby měl veškerý materiál s sebou, mohlo se snadno stát, že tato cesta bude jeho poslední a dohadování o ceně bude rovněž to poslední, co v životě zažije.

Naštěstí důstojník byl na místní poměry dobře obchodně vyučen a dohodli si s panem C. něco jako dealerství. Důstojník bude po tajmu odebírat od pana C. modelářský materiál, který nikdo na světě nechce a bude straně tvrdit, že jej vyrábí ve svém skromném domku na okraji Pchjon-Jangu. Materiál bude zapečen do bochníků chleba zasílaných zdarma pro zemědělské družstvo hned vedle domu našeho důstojníka. Volný čas využije důstojník na různé výlety s kamarádkami po okolí. Pan C. nebude dostávat za materiál peníze, ale bude mu zdarma poskytnut 100-letý pronájem prostoru hned naproti Velké lidové studovně na Kim-Ir-senově náměstí v Pchjong-Jangu. Pan C. si vymínil, že si může na náměstí ve svém čtverci o rozměrech 120 x 120 metrů dělat co se mu líbí. Trochu tajemná část obchodu samozřejmě vzbudila v důstojníkovi zvědavost, ale vidina obchodu s nejlepším čs. automodelářem, možnost volného času na své záliby a samozřejmě jak finanční tak i kariéerní prospěch ve vztahu k odběratelům zahnal myšlenky na další podmínky.

Hned následující den se důstojník dostavil do sídla strany a s podepsanou dohodou zamířil za panem C., který byl mezitím na státní náklady ubytován do stále ještě rozestavěného Hotelu Rjugjong. Tato velkolepá nejvyšší stavba ve městě pana C. natolik zaujala, že ihned doporučil pěti stavbyvedoucím několik úprav hotelu dle zkušeností se stavbou vlastního rodinného domku. Pan C. si jedno

vyhotovení dohody pečlivě složil a uschoval do své černé kožené ledvinky a s potěšením usrl z sklenice plné citronové šťávy. Cíl jeho návštěvy Severní Koreje byl splněn.

Druhý den vyrazil pan C. z Hotelu Rjugjong k Vítěznému oblouku, podíval se na stadion Kim-Ir-sena (kde se marně domáhal prohlídky podzemní části stavby s odůvodněním od hlídačů, že se tam nic nenachází, čemuž se pan C. půl hodiny hlasitě smál), vystoupal na 150 metrů vysokou televizní věž, pozdravil slavného vůdce v jeho mauzoleu umístěném v Pamětním paláci Kumsusan a večer se vydal na několik masáží a poslední večeri před odletem na druhou stranu polokoule. Neměl namířeno nikam jinam než do Rio de Janeira, kde se pomalu schylovalo k tradičnímu karnevalu. Cestou na letiště nezapomněl telefonicky poděkovat nejmenovanému čelnímu představiteli země za krásné přivítání, ubytování i dohodu o pronájmu náměstí. V poslední větě se však velmi neopatrně zmínil o tom, že letošní mistrovství světa se málem jelo ve spřáteleném Bělorusku na nové osmiproudé autodráze, stejně jak, jak je tomu standardem již posledních 20 let. Asi jen shodou náhod se do té doby častá emailová komunikace mezi panem C. a důstojníkem z jižních Čech nadobro odmlčela...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Upozornění: Autor textu je neznámý. Veškeré osoby i události v tomto příběhu popsané jsou jako většina informací na tomto webu falešné, smyšlené a nikdy neexistující. Případná podoba s osobami žijícími je čistě náhodná. Za případné následky přečtení textu administrátor ani klub neručí. Vstup na web na vlastní nebezpečí!

3. díl Brazilská mise

Kdo si myslí, že letět ze Severní Koreje do Brazílie znamená jen několik hodin nudy v bussines class, nezná severokorejskou realitu. Civilní letadlo sice tento stát vlastní, ale jen jedno a je to obdoba Air Force One amerického prezidenta a po pravdě řečeno, pan C. byl pod rozlišovací schopností velkého světového vůdce, otce dělníků a rolníků celého světa a zářivého světla budoucnosti Kim-čong-una. Cestování spíše připomínalo ruské řešení, popsané o něco výše. Jenže v Severní Koreji nejsou tak změkčilí, aby pasažéra - cizince brali na palubu. Ještě by mohl okopírovat jejich vyspělou techniku !!! Pana C. přes jeho protesty nejdříve pomazali blátem, tedy na něm aplikovali severokorejské řešení technologie stealth (podobně bylo ošetřeno celé letadlo, včetně posádky), pak ho nacpali do pumovnice a už se vesele letělo! Piloti měli tu výhodu, že se s ohledem na neviditelnou úpravu stroje nemuseli obávat radarů protivzdušné obrany okolních států, mohli volit nejkratší směr a tak cesta vesele ubíhala, No, vesele ubíhala - jak komu, pan C. trpěl v pumovnici jistým nepohodlím a trochu i chladem, ale na to severokorejští technologové mysleli - bláto bylo předebráté.

Letadlo konečně dosáhlo jihoamerického kontinentu, pilot s navigátorem dali hlavy dohromady a po krátkém pohledu do školního atlasu pro 1. stupeň obecné severokorejské školy usoudili, že jsou na místě. A jak jsou Severokorejci zvyklí, nemařili vzácný čas, operátor zatáhl za páku, dveře pumovnice se otevřely a bombometčík vykopl pana C. do volného prostoru. A protože jsou oproti Rusům Severokorejci daleko spořivější, žádný padák nenásledoval.

Takže podruhé v krátkém čase byl pan C. ve stejné situaci. Jak říká klasik, dvakrát do stejné řeky nevstoupíš a tady to platilo dvojnásob - chyběl ten padák. Rychlost volného pádu razantně stoupala,

země se přibližovala a leckdo by ztratil hlavu. Ne tak pan C. . Uvědomil si svou celoživotní přednost, totiž schopnost svými řečmi nafouknout naslouchajícím hlavu k nepoznání - a nyní aplikoval tuto schopnost sám na sebe!!! Ukecával sám sebe, hlava se nafukovala a jak objemu přibývalo, hlava - balón ho začala nadnášet a účinně brzdit volný pád, až ze strmého sešupu nastal pozvolný pohyb směrem dolů. Jenže u toho pan C. neskončil. Uvědomil si, čím ho živili během jeho severokorejského pobytu a jak to působilo na jeho zažívací trakt. Stáhl kalhoty a trenčle a v poslední fázi sestupu, těsně nad zemí, uplatnil reaktivní plynový pohon, něco jako když přistávali Američané v roce 1969 na Měsíci. Dosednutí bylo měkoučké, žádné buranské žuchnutí.

Když se usadil prach kolem pana C., začal zjišťovat, kamže to vlastně dosedl. Stál na krásné písčité a sluncem zalité pláži na břehu moře, kolem se rojily krásky v nepatrných bikinách, usmívaly se na pana C., štěbetaly neznámým jazykem a ty nejodvážnější si ho dovolily dokonce něžně osahávat. Na horizontu se tyčila na vrcholku hory socha Krista - Spasitele, a tak i pak C. přes své nevelké zeměpisné znalosti pochopil, že je na správném místě a ve správném čase - v Rio de Janeiru na pláži Copacabana. V duchu poděkoval posádce severokorejského letounu a jeho úcta k tomuto národu skokově vzrostla - konečně pochopil, proč jej i Američané berou vážně. Sám sobě pogrataloval, protože si uvědomil, že mohl dopadnout i daleko hůře - místo v Rio de Janeiru na pláži mohl skončit v Rio de Žambeiru na Jatkách - a to bych mu ani já nepřál.

Panu C. bylo jasné, že dosáhl významného postupného cíle - strefil správný kontinent, správnou zemi, v ní správné místo a také čas. Teď už zbývala poslední meta - překonat výkon a slávu Amatéra z loňského ročníku !!! A to bral pan C. vážně, on se přece nenarodil proto, aby byl v čemkoliv druhý !!! Jenže jak na to ?

Nezapomínejme, že pan C. je Čech jak poleno a ten si ví rady v každé situaci. Pochopil, že do hry musí zapojit především média a tak využil srocení lidu, které doprovázelo jeho přistání k tomu, aby svou angličtinou o padesáti slovech vyzval k přivolání TV štábů a mediálních prostitutek bulvárního tisku. Podobně jako v Čechách byli na místě snad ještě dříve, než pan C. nápad vypustil z hlavy. A od té chvíle nabral děj vysoké tempo. Pisálkové barvitě vylíčili jeho přistání na pláži, zejména jeho závěrečnou reaktivní fázi, zmínili také předkolumbovské mýty o lidech přicházejících z nebe a navymýšleli si hromadu dalších volovin. Ještě téhož dne pronikla tvář pana C. na obrazovky všech brazilských a vzápětí jihoamerických TV, samozřejmě v prime time, a také na čelní stránku místní obdoby českého Blesku, bulváru La Jumba. A jako pravá BOMBA zapůsobila informace, kterou pan C. řízeně vypustil, totiž ta, že je dobrým přítelem sexuálního idolu loňského karnevalu - Amatéra - a dále, že mají dokonce společný koníček. Pan C. vychytrale neřekl, že jde o slot - racing, a tak si všichni logicky spojili jeho zálibu právě s tím, čím Ioni Amatér ohromil - neskutečnou sexuální výkonností. V tu chvíli mu nejkrásnější ženy Brazílie ležely u nohou (a jejich mužské protějšky skřípaly zubama).

Jenže teď nastal problém - pan C. sice byl schopen o svých sexuálních dobrodružstvích barvitě vyprávět celé hodiny a nafukovat posluchačům hlavy až k nesnesení, jenže to vše byla dávná minulost a kdoví jestli. Sám dobře věděl, že aktuální realita je někde zcela jinde, ohleduplně řečeno byla úměrná věku a s heroickými příběhy minulosti měla pramálo společného. Běžná VIAGRA u něj zabírala jen nevýznamně a jeho jediná spása, totiž hyperúčinná VIAGRA BPA, byla toho času nedostupná. Čelo pana C. se zrosilo studeným potem, poprvé za celou dobu tohoto příběhu jsme ho zastihli v úzkých a bezradného. A navíc čelil přímé výzvě - veřejně ho ke skoku v přímém přenosu

vyzvala sama královna brazilského porna La Putana Granda. A jak říká české přísloví : jakmile jsou kalhoty dole, už nic neukecáš. Ve stanovený den a hodinu šel pan C. do hotelu, kde se ona akce měla odehrávat, jak na popravu. Barvitě si představoval tu kolosální ostudu ze selhání, o kterém byl skálopevně přesvědčen a ten mediální masakr, který bude následovat. Čistá hrůza mu okupovala mysl a rvala jeho ego na kusy. Prosté české řešení, tedy zdrhnout a zmizet bez boje, nepřicházelo v úvahu - byl permanentně obklopen davem novinářů, TV štábů a ječících fanynek, ochotných při pohledu na NĚJ k čemukoliv - a to vše za stálé asistence Policie Rio de Janeiro. Poprvé za svůj život byl otřesen a sražen na kolena, byť vnějškově se to jevilo přesně opačně.

V takovém duševním stavu dokráčel do studia, kde na obrovském letišti trůnila smyslná a velmi spoře oděná La Putana Granda. Výkonné reflektory vrhají na scénu jasné paprsky světla, kamery připravené k akci, hlavní hrdina přítomen, tedy TV režisér zařve obvyklé " AKCE " a zručné asistentky pana C. bleskově obnaží a nyní je vše jen na něm. Teď by každý soudný člověk očekával duševní zhroucení pana C., jeho pláč a trapnou scénu, to je logické. Jenže opak je pravdou !!!

Kde se vzal, tu se vzal - do pana C. vstoupil mocný příliv energie. Cítil nejprve slabé, ale rychle vzrůstající náporů média, které rozvibrovaly celý jeho organismus. Jejich zdroj mu byl neznámý, ale musel pocházet snad až z úrovně elementárních částic. Jenže tím se pan C. neměl čas se zabývat, znovu nabytá síla ho směřovala k jedinému cíli. Tygřím skokem se vrhl na brazilskou matadorku a vyřídil ji během několika desítek sekund. Jenže kdo si myslí, že tím vše skončilo, hluboce se mýlí. Pan C., nažhavený jako černobylský reaktor, byl k nezastavení. Postupně obdobným způsobem vyřídil asistentky, pokračoval u hotelových hostesek, pak se prohnal hotelovou kuchyní a nedělal rozdíl mezi šéfkuchařkou a poslední myčkou nádobí a nebyť davu fanynek před hotelem, které pohotový režisér zapojil do akce, kdo ví, kde by se pan C. zastavil - možná i na režiséra by došlo. Po půldruhahodině usilovné činnosti pan C. usoudil, že na začátek toho bylo dost. A protože vše stále běželo v přímém TV přenosu, byla s jeho fantastickým výkonem obeznámena celá Brazílie. A tou krásnou zemí se nesl jeden společný hlas: Král je mrtev, ať žije král. Amatér je zapomenut, ať žije pan C. !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Popis dalších sexuálních dobrodružství pana C. by byl jen nudnou statistikou a nudit my nechceme. Média šílela z jeho hyperaktivity a kreativity jeho akcí, ženy z celé Brazílie a brzo i okolních států se sjížděly do Ria a stavěly se do předlouhé fronty na nejlepší zážitek svých životů. A pan C. neumdléval, naopak, zdálo se, že jeho tempo se stále zvyšuje. Byl jako nenasytý masomlejn, bez potřeby spánku či oddechu.

Jeho popularita měla odezvu také mezi jednotlivými školami samby, které zvažovaly účast na soutěžní části karnevalu. Všem zainteresovaným bylo jasné, že letos nebude stačit nasadit téměř nahé krásky, alegorické vozy a zářivou nádheru kostýmů. Největší šance na vítězství a nehynoucí slávu bude mít ta škola, v jejímž čele protančí trasu na sambodromu El Divino Señor C., jak jej překřtila místní média. A tak se na pozadí každodennosti rozhořela tichá válka manažerů jednotlivých škol o to, kdo pana C. přechýlí na svou stranu. Jenže co nabídnout ? Peníze nefungovaly, pan C. podle vlastního prohlášení jich má tolik, že neví co s nimi, krásné ženy ztratily svou směnnou hodnotu a dál nikoho celkem nic nenapadalo. Ale pak přiletěla z daleké Evropy nenápadná informace, které zpočátku zůstala jakoby bez významu a pozornosti. Až daleko po skončení karnevalového třeštění se provalilo, že jejím zdrojem byl zhrzený Amatér, ponížený téměř absolutním úspěchem pana C. v disciplíně, o které si on myslel, že je jeho královskou a nad něj v ní není. Podstatou oné zprávy bylo

sdělení, že pan C. je globálně známý výrobce materiálu pro slot racing a původce oné zprávy, tedy Amatér doufal, že jiný globálně známý výrobce slot-racingového materiálu, pan Gugu, bude hledět rivala ze svého teritoria kvapem vystrnadit. Jenže než něco takového mohlo nastat, chopil se informace a iniciativy majitel jedné školy samby, brousící si zuby na vítězství, a v krátké chvíli mezi dvěma náporu sexuální aktivity vyjednal s panem C. sprostý handl spočívající v tom, že on, pan Alvaro Bonido da Silva odstraní z cesty pana Gugu, pan C. převezme jeho podíl na globálním slot-racingovém trhu a na oplátku pan C. předtančí na sambodromu v čele jeho školy Mangueira a zajistí ji tak vítězství.

Nebudeme zacházet do podrobností - pan Gugu skutečně náhle odcestoval, jeho dům a dílnu podle policejní zprávy rozmetal výbuch plynu (a nic nebyly platné námitky sousedů, že do domu plyn zaveden nebyl), v nedaleké řece po několik dní trpěly piraně přežráním - zkrátka vše se odehrálo v duchu těch nejlepších jihoamerických tradic. Existující objednávky převzal pan C. a současně uvědomil svět slot-racingu, že v oblasti Jižní Ameriky je zbytečné objednávat jiné zboží než to jeho.

Ale čas běžel a vše šlo k vyvrcholení, kterým byla soutěž elitních tanečních škol na vyhlášeném sambodromu. Pro školu Mangueira a pana da Silvu nebylo vše ani zdaleka bez problémů. Jaký design zvolit pro pana C.? Postavou se ani vzdáleně nepřibližoval mužskému ideálu antických krasavců, ztělesněných například v sochách Michelangelových. To už spíš připomínal zhýralého boha Bakchuse, známého požívačnicka a obšourníka. Padala řada návrhů, tužky v rukou designérů kmitaly po papíře a kurzory na obrazovkách monitorů se nezastavily. Ale jako vždy, řešení nakonec bylo velmi prosté. Tělo pana C bylo natřeno zlatou barvou, na hlavu mu byla nasazena nádherná koruna krále karnevalu a jeho atomové přirození přikryl zelený fíkový list, posázení diamanty a přidržovaný na těle třemi sametovými šňůrkami.

Takto vytuněn vkráčel pan C. v čele své sambové školy v onen památný večer na plochu sambodromu. Okamžitě se ozval řev a jekot, který hravě překonal reakci na jakoukoli rockovou či popovou hvězdu, které kdy v Riu vystupovala. Trasa sambodromu byla v mžiku pokryta vrstvou kalhotek a podprsenek (4% z nich ovšem představovaly pánské slipy) a vzduchem létaly vizitky s nabídkami a telefonními čísly (zde se procentuální zastoupení nepodařilo zjistit). Pan C. rozvlnil tělo v pro něj exotickém rytmu a obnažené krasavice jeho školy nezůstávaly v ničem pozadu. Sambodrom, který běžně pojme přibližně 70.000 přihlížejících, byl dnešní noci zaplněn k prasknutí a davy zareagovaly podobně - zvedla se mohutná, nikoliv mexická, ale sambová vlna a pan architekt Oscar Niemeyer, tvůrce oné stavby, se (toho času na věčnosti) tetelil blahem, jak odolnou stavbu to stvořil. Extáze publika kulminovala, jásot se nesl až daleko do vesmíru, úspěch vystoupal do kolosálních limit.

Pan C. dosáhl mentálního orgasmu, což je stav, o jehož existenci neměl do té doby tušení a přirozeně se mu nijak nebránil - naopak - sám sebe posiloval směrem k vyvrcholení.

Jenže .....

Z minulosti pana C. již víme, že kromě toho, že dokázal běžně nafouknout hlavu jiným, dokázal totéž sám se sebou - tak se vlastně do Brazílie dostal, vzpomínáte? A totéž se mu pod náporu ovací stalo nyní - nikoliv jen hlava, ale celé tělo se začalo dmout pýchou, nadouvat do neskutečných rozměrů, nejprve zlehounka, ale stále viditelněji se začalo odlepovat od země, pan C. stoupal stále rychleji, v minutě zmizel v černé báni noční oblohy a zamířil ke hvězdám.

Sambodrom ztichl.

Ztichl tak, že byl slyšet jen dech lidí na tribunách. Ticho bylo až ohlušující. Pak se ozval první vzlyk, za ním další a v okamžiku se celý sambodrom rozezněl pláčem a nařikáním za ztraceným idolem Brazílie.

K pochopení popsaného děje je nutné si uvědomit, že většina obyvatelstva této země je katolického vyznání, jsou to lidé hluboce věřící a znalí Písma. Z toho, co viděli a z toho, co v záležitostech víry znali, si složili jednoduché vysvětlení - pan C. vstoupil na nebesa.

Ale zpět na sambodrom - slovo si vzal starosta Rio de Janeira a pronesl řeč v tom smyslu, že není možné z paměti národa vymazat vzpomínku na takového giganta, jakým byl pan C. a že tedy vyhláší sbírku na postavení sochy hrdiny v nadživotní velikosti. V mžiku byl zavalen přílivem bankovek, jež přilétaly z tribun a jejichž proud neumdlával po dlouhé desítky minut. Vybralo se tolik, že by to dalo na několik soch.

Jenže....

Úmysl pana starosty byl jistě čistý a nezištný, ale poté, co se po světě rozletěla zpráva o průběhu onoho večera a záměru města Rio de Janeira se sochou hrdiny, vstoupili do hry Severokorejci s prohlášením, že právo postavit takovou sochu mají pouze oni a na svém území a dokládali to dokumentací o návštěvě pana C. v jejich zemi. A se Severokorejci nejsou žerty, okamžitě harašili svým zbrojním potenciálem a dožadovali se odstoupení Brazilců od záměru postavit sochu kdekoli v jejich zemi.

Ale Brazilci ustoupit nechtěli, argumentovali tím, že většina hrdinských skutků pana C. se odehrála na jejich území a tedy oni mají na přivlastnění si hrdiny největší nárok.

V odpověď na toto prohlášení zaměřily hlavice severokorejských raket k obloze a jejich bombardéry nahodily motory. Svět stál na pokraji jaderné katastrofy.

Můžeme jen děkovat největším státníkům naší epochy, že po zdoluhavých a vyčerpávajících jednáních došlo k urovnání sporu v tom smyslu, že sochy budou dvě, přičemž ta v Pchjong- Jangu bude mnohem větší než ta brazilská. Objem a hodnotu doprovodných kompenzací, které musela Brazílie Severní Koreji poskytnout, světové agentury nezveřejnily.

KONEC PŘÍBĚHU

Anonymous, únor 2014

Upozornění: Autor textu je neznámý. Veškeré osoby i události v tomto příběhu popsané jsou jako většina informací na tomto webu falešné, smyšlené a nikdy neexistující. Případná podoba s osobami žijícími je čistě náhodná. Za případné následky přečtení textu administrátor ani klub neručí. Vstup na web na vlastní nebezpečí!